

казалъ бѣше. Прасковія съскромна дерзость отговори, така какво-то щеше отговори друга една, коя-то свѣтъ-атъ познава, говори за намѣреніе-то на путешествіе-то си, и понеже знаеше неповинность-та на баща си, не попроси мнлость за него, но судъ-атъ му да ся пригледа. Нейно Величество похвали дерзновеніе-то ѝ и сыновно-то благочестіе, и като ѝ ся обѣща за нея Императору да говори, заповѣда тосъ часть да ѝ дадуть триста сребрены рубли за первыте нейны нужды, и да ожидава новы други благодѣянія.

Прасковія излѣзе отъ Царскій дворъ, чувствующа, толико благополучіе-то си и Императрицына-та добрина, що-то, кога-то на возвращаніе-то си Госпожа В*** я попыта, ако ся благодарн отъ представленіе-то си, никакъ инакъ не можа да ѝ отговори, освѣнь радостны ройны слезы да пролива.

На отсутствіе-то ѝ една госпожа отъ Княгининъ-атъ Т*** домъ, като утредъ-та не я виждаше да ся заварне, попыта слуга-та, който съ нея бѣше отишелъ, и научи ся отъ него, че онъ я видѣлъ да ся каче на каляска съ Г-нъ В*** за да идать на дворець-атъ. Така